

една или двѣ придворны госпожы . . . не съкогы, но често.

— Туй ма отчайва!

— Но можахъ . . . чакай . . . голѣмо ли е туй прошеніе ?

— Като обыкновенно писмо.

— Турямъ го тогасъ въ една отъ помаднытъ кутійкы.

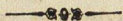
— Превъсходно.

— Заедно съ чурапытъ на царицата . . . тя сама ще ги земе.

— Чудесно! утрѣ, много рано, преди да отидешъ въ палата, минни покрай кѣщата на д'Авлайда за да земешъ прошеніето. »

Подирь туй той станж и минж презъ дугеня.

Козметистытъ, като го видѣ, начумери са и съ неблагодареніе го поздрави, а Казилда го испроводи до вратата съ очарователна усмихка.

XIV.

ЦАРИЦАТА И МИНИСТРЪТЪ.

На другия день, подирь пладнешката литургія, послѣдова въ палата една случка, която размърда сичкыя Дворъ, и отвори поприще на лучканія.

Мадритскытъ политицы само за нея приказвахъ цѣла седмица въ Вратата на Слънцето; цѣнытъ на държавнытъ и на търговскытъ облигаціи са подигнахъ безмѣрно, и посланницытъ въ сщыя день писахъ къмъ двороветъ си.

Царицата, която отъ много години не виждаше герцога де-Лерма, извѣсти му чрезъ графинята д'Алтамира, цървата придворна госпожа, че желае да му говори.

Герцогътъ очуденъ и обзетъ отъ страхъ за благо-